

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4467/2019
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Божиновић, адвокат из ..., против тужене „UniCredit Bank Srbija“, Београд, чији је пуномоћник Младен Аврамовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2122/19 од 11.04.2019. године, у седници већа одржаној 11.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2122/19 од 11.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10285/17 од 20.11.2018. године, исправљеном решењем истог суда П 10285/17 од 28.12.2018. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи на име дуга исплати износ од 14.091,81 евра, са законском затезном каматом обрачунатом од дана 15.01.2013. године, па до коначне исплате. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 336.062,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2122/19 од 11.04.2019. године, првим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавезе да јој исплати 14.091,81 евра, са законском затезном каматом од 15.01.2013. године, до исплате. Другим ставом изреке, обавезана је тужиља да туженој плати парничне трошкове у износу од 276.828,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, а у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је са пок. ББ закључила уговор о доживотном издржавању Р ../09 од 10.08.2009. године, којим се као давалац издржавања обавезала да примаоца издржавања доживотно издржава, а као накнаду за ове услуге, давалац издржавања тужилци оставља у својину стан број .. у ..., површине 61,26 м2, покретне ствари у стану и новац на банковним рачунима наведеним у уговору, од којих је један рачун отворен код „Raiffeisen Bank“, штедна књижица код „Војвођанске банке“ и три рачуна код тужене, рачуни број ..., .. и ... . Пренос својине на непокретности и потраживање према банкама на наведеним рачунима је одложен до смрти примаоца издржавања. ББ је преминула дана ...2012. године. По захтеву тужилце, тужена је након смрти пок. ББ тужилци исплатила новчана средстава са три рачуна наведена у уговору о доживотном издржавању, а на основу приложеног уговора о доживотном издржавању и судског решења о обустави поступка за расправљање заоставштине. Тужена је одбила да тужилци исплати средства са рачуна ..., јер је тај штедни рачун отворен после закључења уговора о доживотном издржавању, а тужилца није поднела доказ, одлуку државног органа или судску одлуку да је потраживање пок. ББ по овом штедном рачуну прешло на њу. Тужена је, по основу закљученог уговора о отварању и вођењу рачуна штедне депонента са сада пок. ББ од 25.02.2010. године, пок. Терезији отворила депозитни девизни рачун број .., на који је пок. ББ истог дана депоновала износ од 14.000 евра од износа од 15.055,00 евра који је подигла са рачуна обухваћеног уговором о доживотном издржавању. Пок. ББ је овластила тужилцу да управља средствима на овом рачуну и то овлашћење је према Општим условима пословања банке, који су саставни део уговора, престало смрћу сада пок. ББ. Тужилца није доказала да је законски или тестаментални наследник пок. ББ, нити је приложила решење Основног суда у Суботици о обустави оставинског поступка, нити се изјашњавала о томе да ли ББ има законског наследника и да ли законски наследник признаје да је спорно потраживање било предмет уговора о доживотном издржавању или тражи да се исто расправи као заоставштина.

Првостепени суд је полазећи од утврђеног, да су средства са рачуна обухваћеног уговором о доживотном издржавању подигнута истог дана када је отворен спорни штедни рачун (25.02.2010. године), закључио да су средства на спорном рачуну била предмет уговора о доживотном издржавању и да су овим правним послом на дан смрти пок.ББ прешла на тужилцу.

Другостепени суд је преиначио првостепену одлуку и тужбени захтев одбио као неоснован, са образложењем да приложени уговор о доживотном издржавању није правни основ за прелаз потраживања пок. ББ по уговору о отварању штедног рачуна од 25.02.2010. године на тужилцу. Наиме, према закључку другостепеног суда, потраживање по спорном штедном рачуну није постојало у време закључења уговора о доживотном издржавању, већ је настало шест месеци касније закључењем уговора о

отварању рачуна и полагањем 14.000 евра на штедњу 25.02.2010. године и као такво није могло да буде предмет уговора о доживотном издржавању, и уговором није могло да пређе на тужиљу, која није доставила доказ на околност да је потраживање по спорном рачуну на њу прешло наслеђивањем или по другом основу.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиље.

Правилан је закључак другостепеног суда да уговор о доживотном издржавању, закључен између сада пок. ББ и тужиље, по основу кога тужиља заснива свој захтев не представља правни основ за прелаз потраживања са спорног рачуна сада пок. ББ по уговору о отварању штедног рачуна од 25.02.2010. године код тужене, на тужиљу.

Полазећи од садржине одредбе члана 194. став 2. Закона о наслеђивању („Службени гласник РС“ број 46/95 и 101/03), којом је прописано да прималац издржавања уговором може обухватити само ствари или права постојећа у тренутку закључења уговора, то је правилан закључак другостепеног суда да се у овом случају ради о потраживању које није постојало у тренутку закључења уговора о доживотном издржавању. Ово због тога што из утврђеног произилази да је сада пок. ББ уговор о отварању штедног рачуна са туженом закључила дана 25.02.2010. године, на који је истог дана депоновала износ од 14.000 евра, дакле након закључења уговора о доживотном издржавању са тужиљом. Како потраживање тужиље по спорном штедном рачуну није било предмет обавезе примаоца издржавања у тренутку закључења уговора о доживотном издржавању у смислу наведене одредбе Закона о наслеђивању, то је и по оцени ревизијског суда, захтев тужиље за исплату траженог износа неоснован. Наиме, располагање сада пок. ББ износом од 14.000 евра који тужиља у овом случају потражује, закључивањем посебног уговора о штедњи са туженом и отварањем девизног рачуна на који је депоновала новац подигнут са рачуна који је био предмет уговора о доживотном издржавању закљученог са тужиљом, као даваоцем издржавања, представља чињење којим је предмет уговора о доживотном издржавању у односу на тај штедни улог престао да постоји, како је то правилно закључио и другостепени суд. Осим тога, уговор о доживотном издржавању, није измењен или допуњен у погледу предмета обавезе-спорног штедног рачуна у законом прописаној форми у смислу члана 195. Закона о наслеђивању, у ком случају би тужиља основано могла захтевати исплату траженог новчаног износа. Због наведеног, захтев тужиље, која није легитимисана као законски или тестаментални наследник пок.клијента тужене, или по основу одлуке државног органа, правилно је одбијен. Стога су сви ревизијски наводи којима се оспорава правилност примене материјалног права оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је одбио захтев тужен за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, на основу члана 165. Закона о парничном поступку у вези са чланом 153. став 1. истог закона, јер одговор на ревизију није био нужан и неопходан за вођење овог поступка.

Председник већа - судија

Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић